

PRINCIPALS VALORS PAISATGÍSTICS I ESTAT DE CONSERVACIÓ

El paisatge que es pot observar està compost bàsicament per una vegetació típicament mediterrània, que, a més de dependre de les condicions externes, és fruit també d'un ús humà més o menys continuat al llarg del temps.

L'espai, tot i estar envoltat per urbanitzacions i càmpings, no presenta infraestructures importants que malmetin la seva bellesa paisatgística, tot i que les antigues instal·lacions militars, avui dia abandonades, es troben molt degradades.

El mantell vegetal està format per una vegetació adaptada a superar les condicions extremes de manca d'humitat, insolació, tramuntanades, etc. A més, de tots els aspectes del paisatge vegetal, cal ressaltar l'aspecte morfològic condicionat per l'estructura geològica de litologia calcària derivat del vaivé del mar, de la tramuntana i de l'aigua de la pluja, que dóna lloc a un conjunt de formes interessants (carstificació) com ara les coves, penya-segats, platges de còdols, antigues dunes o petits canals sobre les roques.

L'evolució paisatgística es pot caracteritzar per tres etapes ben diferenciades. La primera comprèn el període que va des de l'època antiga fins el 1954, que és quan s'installa la Bateria Militar de Costa L6. Aquest període es caracteritza per la desforestació per guanyar terres de conreu per la vinya i el pasturatge i per l'aprofitament forestal per llenya. Altres activitats que s'hi van desenvolupar són la instal·lació d'un canyet (cementiri d'animals) i la d'un petit moll de càrrega romà utilitzat per baixar àmfores de vi per després transportar-les fins a la ciutat d'Empúries.

La segona etapa s'inicia el 1954 i finalitza el 1992. Aquesta correspon a la instal·lació de la base militar L6 i l'ocupació de l'espai. Aquest ús en part és el responsable que l'espai no s'hagi edificat, com ha passat en bona part del terme municipal. Durant aquest període l'espai va adoptar un rol bàsicament geoestratègic i és objecte de diferents construccions militars com els búnquers, les edificacions de la cantina i la casa del capità. També és en aquesta etapa quan s'origina una complexa xarxa de camins i corriols i la presència de trinxeres. Els efectes d'aquest període es tradueixen en l'abandó de conreus i del pasturatge i l'augment de la superfície arbrada. Els diversos incendis succeïts per les pràctiques militars provocaren un augment considerable de la superfície de matollars.

La tercera etapa va des de 1992 fins avui dia. Aquesta es caracteritza per l'abandó dels usos militars i l'aparició de noves activitats d'esbarjo. S'hi va instal·lar un camp de tir (utilitzat durant algunes de les festes majors de la vila), un cementiri de cotxes i un abocador de runes durant el període d'ampliació del port. Aquests darrers usos han desaparegut i algunes d'aquestes zones s'han semi-restaurat. L'espai ara és utilitzat per excursionistes, banyistes i per gent que fa passejades.

El futur d'aquest espai passa per una esperançada revitalització, recuperació i conservació dels diversos valors que presenta, fent compatible l'ús social amb la conservació dels valors naturals presents.

Josep Esquirol. Arxiu Històric de l'Escala. Museu de l'Anxova i de la Sal.